

[Ib Christensen]

pressestøtte som i starten, hvor støtten blev ydet via de politiske partier med en farlig partipolitisk afhængighed for dagspressen til følge?

I øvrigt er der i Sverige sket det, at pressestøtten har antaget vanvittige dimensioner, i milliardklassen simpelt hen. Man har fået nogle fuldstændig ustyrlige ordninger for at holde liv i nogle aviser, som folk ikke godviligt vil betale for; man vil tvinge skatteyderne til at betale for nogle blade, som der simpelt hen ikke er interesse for eksisterer; ellers ville bladkøberne da erhverve dem.

Fru Marianne Bentsen-Pedersen mente, at hvis vi fik flere blade, blev de mere farverige. Jeg er bange for, at der vil ske det, at de vil blive mere ensfarvede, for hvis vi får et nyt socialdemokratisk blad f.eks. i Silkeborg, så kunne venstrebladet jo sige: vi behøver ikke at tage indlæg fra SF eller retsforbundet eller fremskridtspartiet; de kan gå til det andet blad, vi har ikke monopol. Og det er jo ikke sikkert, at det socialdemokratiske blad vil være mere frisindet. Så vender vi tilbage til det system, vi havde med 4-bladsystemet, hvor det var umuligt for andre end de 4 gamle partier overhovedet at komme til orde i pressen. Jeg har været udsat for, at man ikke engang, hvis man ville betale annoncer, kunne komme til orde somme tider. Det er i hvert fald ikke noget, jeg betragter som mere farverigt, det er mere ensfarvet. Det kan være rigtigt, at bladene kan være mere farveløse i den forstand, at giver de ordet til én, skal den anden også have ordet. Det kan være rigtigt, at de har hensyn at tage til annoncerne, det er der slet ingen der har berørt, men dér er der vist også visse hensyn, man tager rent faktisk.

Jeg vil sige: hellere have de farveløse blade, der er mere åbne, og det er de vitterlig blevet på debatsiden, ikke på reportagesiden, for dér kører man en hård partipolitisk, ensidig linje i mange blade stadig væk, inklusive venstrebladet i Silkeborg og mange andre. Derimod med hensyn til debatsiden er man blevet mere åben, det skal erkendes, men den åbenhed kan jo forsvinde, når man kan henvise til andre blade, som måske ikke er mere åbne. Så pas på, hvad det er, man her indlader sig på! Der er jo ikke meget frisind eller alsidighed i, at Esso får lov til at konkurrere med Shell.

Dohrmann (FP):

Jeg synes, der er noget beskæmmende ved, at såvel landets statsminister som samtlige ordførere står her på talerstolen – nu er der gået over en time med det – og lover og lover støtte til det ene og støtte til det andet. Fakta er jo, at hverken statsministeren eller nogen af partierne har en krone at give ud, tværtimod. Alt hvad I står og lover her, er lån og lån fra udlandet og ikke andet. Men formålet er naturligvis, at man rundt om i de små, snævre kredse, hvor man diskuterer den slags ting, skal sidde og sige: nej, hvor er de dog flinke derinde i folketinget, de er så gode, og de vil hjælpe os. Men man kan jo ikke. Det er det rene sludder, man står her og siger. Vi har ikke en krone; det er fakta. De eneste, man måske kan pine et par kroner mere ud af, er de folk, som knokler fra morgen til aften, og som gennem deres skatter bliver tvunget til at betale til – ja, nu hørte vi så, at pornobladene ikke skulle have støtte, men jeg vil gerne have at vide, om forslagsstillerne mener, at et blad som Danske Tidende skal have støtte. Man kan da ikke undgå at gå ind i en vurdering af, hvilke blade og hvilke skrifter der skal have støtte.

Jeg vil også godt stille spørgsmål til statsministeren, som har meget stor sympati for dette forslag, det skinnede tydeligt igennem. Det er ikke for at starte en fremmedarbejderdiskussion, men kunne man ikke med samme ret og med de samme argumenter, som er brugt her i salen, sige, at det ville da være helt urimeligt, om de grupper, som er kommet hertil andre steder fra, ikke skulle have støtte til at udgive et blad på deres hjemlands sprog? Det kan man da ikke undgå, når man går ind på den tankegang, som SF her lægger op til; så kan man da ikke begynde at sortere. Hvor sætter man grænsen? Det kunne jeg godt tænke mig at få afklaret, inden man nu kommer alt for godt i gang. Men det er stadig væk spild af tid det her, medmindre man vil være så ærlig at indrømme, at vi skal optage yderligere lån, hver eneste gang der kommer nogle og ønsker sådan noget pjat som det her.

Marianne Bentsen-Pedersen (SF):

Jeg var sådan set glad for de sidste bemærkninger fra hr. Dohrmann, for de giver mig lejlighed til at sige, at jeg mener bestemt